

РЕШЕНИЕ

№ 183

гр. Варна, 30.05.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ВАРНА, III СЪСТАВ, в публично заседание на трети май през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Георги Йовчев

Членове: Николина П. Дамянова
Даниела Ил. Писарова

при участието на секретаря Десислава Ив. Шинева Чипева
като разгледа докладваното от Николина П. Дамянова Въззивно търговско
дело № 20233001000194 по описа за 2023 година

за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е въззивно, по реда на чл. 258 и сл. ГПК, образувано по жалба на **„ЗАД ДАЛЛБОГГ: ЖИВОТ И ЗДРАВЕ“ АД** – гр. София, подадена чрез адв. И. А. от АК- гр. София, срещу решение № 59/09.02.2023г., постановено по т.д. № 1043/2020г. по описа на Варненски окръжен съд, в частта, с която въззивното дружество е осъдено да заплати на **Б. Т. О.** от гр. Добрич, разликата над 30 000 лв. до 60 000лв., представляваща обезщетение за неимуществени вреди, претърпени в резултат на ПТП на 29.09.2017 г., настъпило на главен път II-29 – Добрич –Варна, в посока гр. Варна, при сблъсък между управлявания от ищеца микробус „Мерцедес Спринтер“ с рег. № ТХ 7465 АМ и навлезлия в насрещното за него платно л.а. „Пежо 406” с ДК № ТХ 5561 ХА, управляван от М. Т. М., застрахован в ответното дружество по риска „Гражданска отговорност на автомобилистите” с полица № BG/3030117000578081/17.02.2017г., ведно със законна лихва, считано от 26.01.2018г. до окончателното изплащане на задължението, на основание чл. 432 от КЗ и чл.86, ал. 1 от ЗЗД.

Поддържайки доводи за неправилност на решението в обжалваната част въззивникът моли за неговата отмяна и постановяване на друго, с което

искът да бъде отхвърлен за горницата над 30 000 лв. до присъдените от първоинстанционния съд 60 000 лв., ведно с акцесорната претенция за законна лихва, както и за редуциране на присъдените разноски съобразно резултата от въззивното обжалване. Оплакванията са за неправилно приложение на материалния закон – чл. 52 ЗЗД, допуснато при определяне размера на присъденото обезщетение, което, според въззивника, е в разрез с принципа на справедливост, не е съобразено с икономическата обстановка в страната и с установената съдебна практика, като е необосновано завишено и не е адекватно с оглед установените в производството претърпени от ищеца болки и страдания.

Жалбата е подадена в срока по чл. 259, ал. 1 от ГПК, от легитимирано лице, чрез надлежно упълномощен процесуален представител, срещу подлежащ на обжалване съдебен акт, при наличие на правен интерес, и е процесуално допустима.

Въззиваемият Б. Т. О. от гр. Добрич, представляван от адв. П. Б. от АК – гр. Варна, представя отговор в срока по чл. 263, ал. 1 от ГПК, в който е изразено становище за неоснователност на жалбата, с подробно изложени доводи и съображения по оплакванията на въззивника.

С молба вх. № 3267/02.05.2023г., подадена преди датата на насроченото открито съдебно заседание, представителят на застрахователя заявява, че поддържа изцяло подадената жалба. В открито съдебно заседание се явява само процесуалният представител на въззиваемия, който поддържа становището си за неоснователност на жалбата, изразено в отговора на въззивната жалба.

Съставът на въззивния съд, след съвкупна преценка на събраните по делото доказателства, заедно и поотделно, и съобразно предметните предели на въззивното производство, приема за установено следното:

Варненският окръжен съд е бил валидно сезиран с осъдителен иск с правно основание чл. 432, ал. 1 от КЗ, предявен от Б. Т. О. от гр. Добрич срещу „ЗАД „ДаллБогг: Живот и здраве” АД, за присъждане на сумата 60 000лв., претендирана като обезщетение за претърпени от ищеца неимуществени вреди– болки и страдания от получени травматични увреждания- счупване на тазобедрена ямка, счупване на горното рамо на лява срамна кост, счупване на 2-5 вкл. предходилни кости на дясно стъпало,

счупване на латерална и медиална кости на дясно стъпало, както и други неблагоприятни изживявания и преживян стрес вследствие на ПТП, настъпило на 29.09.2017 г., на главен път II-29 – Добрич – Варна, в посока гр. Варна, виновно причинено от М. Т. М. като водач на л.а. „Пежо 406“ с ДК № ТХ 5561 ХА, застрахован по риска „ГО на автомобилистите“ при ответното дружество с полица BG/3030117000578081/17.02.2017г. Предявена е и акцесорна претенция за законна лихва върху претендираното застрахователно обезщетение, считано от 26.01.2018г. - датата на предявяване на извънсъдебната претенция пред застрахователя, до окончателното изплащане на задължението, на основание чл. 86, ал. 1 от ЗЗД.

Решението на ОС– Варна, с което главният осъдителен иск и акцесорната претенция са уважени изцяло, е валидно, по критериите, възприемани в мотивите към ТР № 1/2011г. от 10.02.2012г. по тълк. д. № 1/2011г. на ОСГТК на ВКС, като постановено от надлежен съдебен състав, в рамките на предоставената му правораздавателна власт и компетентност, и съдържащо реквизитите по чл. 236 ГПК. Същото е допустимо в обжалваната част, тъй като са налице всички предвидени от закона предпоставки и липсват процесуални пречки за възникване и надлежно упражняване на правото на иск.

Съобразно обстоятелствата, посочени в исковата молба и отправеното до съда искане, спорът е правилно квалифициран. За процесните отношения е приложим КЗ, в сила от 01.01.2016г. Специалните изискванията на чл. 380 КЗ също са спазени- ищецът, в качеството си на увредено лице по смисъла на чл. 487, ал. 1 и чл. 390, ал. 1 КЗ, е отправил писмена претенция за изплащане на застрахователно обезщетение, получена от „ЗАД „ДаллБогг: Живот и здраве“ АД на 26.01.2018г. По образуваната преписка по претенцията на ищеца не е определено и не е изплатено застрахователно обезщетение в периода до постановяване на първоинстанционното решение.

За да се направи извод за основателност на предявения пряк иск от увредено лице по на основание чл. 432 от КЗ срещу застраховател следва да бъдат установени както наличието на валидно застрахователно правоотношение, така и елементите от фактическия състав на деликта – противоправно поведение, вреда, причинна връзка между тях и вина на прекия причинител. Съобразно нормата на чл. 45, ал.2 от ЗЗД, в областта на

гражданската отговорност за вреди, вината се предполага до доказване на противното.

Тъй като решението на ОС- Варна не е обжалвано от „ЗАД „ДаллБогг: Живот и здраве” АД и респ. е влязло в сила в осъдителната част до размер на 30 000лв., представляваща част от исковата сума, за която е уважен искът на пострадалото лице за обезщетяване на неимуществени вреди от процесното застрахователно събитие, следва да се приеме, че между страните е безспорно установено, включително и със сила на пресъдено нещо, наличието на всички елементи от правопораждащия фактическия състав за основателността на пряк иск с правно основание чл. 432 КЗ, а именно: валидно застрахователно правоотношение по застраховка „ГО на автомобилистите”, сключено с дружеството, привлечено като ответник, за увреждащия л.а. „Пежо 406“ с ДК № ТХ 5561 ХА с полица BG/3030117000578081/17.02.2017г., настъпване на застрахователно събитие в срока на действие на договора– ПТП на 29.09.2017 г. на път Добрич – Варна на 500 м. след разклона на с. Зорница, настъпило между ППС с рег. № ТХ 5561 ХА, марка „Пежо 406“, управлявано от М. Т. М. и ППС с рег. № ТХ 7465 АМ, марка „Мерцедес Спринтер“, управляван от ищеца Б. Т. О., в резултат на което ищецът е претърпял телесни увреждания, в причинна връзка с ПТП.

Поради това, че водачът на застрахования при ответника л. а. „Пежо 406“ с ДК № ТХ 5561 ХА, е починал в резултат на процесното ПТП, въпросите относно извършване на деянието, неговата противоправност и виновността на лицето, сочено в исковата молба като делинквент, не са разрешени с присъда или друг акт на наказателния съд по Глави 28 и 29 НПК.

В тази инстанция застрахователят не поддържа становището си за липса на противоправно поведение на загиналия водач на ППС с рег. № ТХ 5561 ХА, и за оборване на презумпцията на чл. 45, ал. 2 ЗЗД за вина на застрахованото лице за настъпване на ПТП. Безспорно е установено от събраните доказателства пред първоинстанционния съд, че процесното ПТП е причинено виновно и противоправно от водача на застрахования при ответника автомобил - М. Т. М., който при управление на моторно превозно средство е нарушил правилата за движение, тъй като не се е съобразил с конкретната пътна обстановка, като е навлязъл в лентата за насрещно движещи се превозни средства и е ударил движещия се срещу него автобус,

управляван от ищеца.

Същевременно, в хода на процеса е постановена Присъда № 260007/24.09.2021 г., по НОХД № 29/2020 г. по описа на ВОС, потвърдена с Решение № 59/14.04.2022 г., постановено по НОХД № 377/2021 г. по описа на ВАпС, с която ищецът Б. Т. О. е признат за невиновен за това, че на 28/29.09.2017г. на път П-29, гр. Варна - гр. Добрич, при управление на МПС - микробус марка "Мерцедес Спринтер" с рег. № ТХ 7465 АМ, в условията на независимо съпричиняване с М. Т. М. нарушил правилата за движение, чл. 16, ал. 1, т. 1 от ЗДвП - "На пътното платно с двупосочно движение на водача на пътното превозно средство е забранено „когато платното за движение има две пътни ленти-да навлиза и да се движи в лентата за насрещно движение, освен при изпреварване или заобикаляне", чл. 44, ал. 1 от ЗДвП - „При разминаване водачите на насрещно движещите се пътно[1]превозно средства са длъжни да осигуряват достатъчно странично разстояние между пътните превозни средства", чл. 63, ал. 2, т. 1 от ППЗДвП - „Надлъжната пътна маркировка има следните изображения, наименования и значения: „Единична непрекъсната линия" - М1. На пътните превозни средства е забранено да я застъпват и пресичат" и по непредпазливост причинил смъртта на М. Т. М. и телесни повреди на повече от едно лице, а именно: В. В. М.а, А. И. А., Г. С. И. и Н. О. С..

На основание чл. 300 ГПК във вр. чл. 413, ал. 2 и ал. 3 НПК, влязлата в сила присъда на наказателния съд е задължителна за гражданския съд, който разглежда гражданските последици от престъпното деяние относно извършването на деянието, неговата противоправност и виновността на дееца. В случая, тъй като присъдата на наказателния съд е оправдателна по отношение на ищеца Б. Т. О. като водач на МПС - микробус марка "Мерцедес Спринтер" с рег. № ТХ 7465 АМ, е изключен извод на гражданския съд за основателност на възражението на застрахователя по чл. 51, ал. 2 ЗЗД за съпричиняване на вредите от ищеца в качеството му на пострадало лице, основано на идентични с посочените в обвинителния акт и присъдата нарушенията на ЗДвП.

Спорният въпрос, за разрешаване на който е надлежно сезиран въззивният съд, с релевирането на конкретни оплаквания и съображения, е за размера на застрахователното обезщетение, подлежащо на определяне по

правилото на чл. 52 ЗЗД.

Съставът на ВнАпС намира, че възприетата от окръжния съд фактическа обстановка относно получените от ищеца телесни увреждания, вида и интензитета на претърпените болки, страдания и други негативни преживявания, е резултат от правилна съвкупната преценка на събраните в хода на производството доказателства, обсъдени по съответните правила на ГПК. По делото е прието заключение на назначена от първоинстанционния съд съдебно– медицинска експертиза, изготвена от вещо лице с необходимите специалност и квалификация за изпълнение на задачите, след личен преглед на ищеца и запознаване с представената по делото медицинска и друга документация. Заключение на вещото лице е ясно и подробно мотивирано по начин, който да убеди съда в неговата правилност, поради което се възприема изцяло.

Установено е по безспорен начин, че вследствие на ПТП на ищеца са причинени следните травматични увреждания: фрактури в лявата половина на таза – в областта на ацетабулума (ставната ямка на бедрена кост) и на горното рамо на лявата срамна кост, счупване на множество кости от дясното ходило- от втора до пета (четири) предходилни кости и двете странични клиновидни кости, контузии в областта на главата и гръдния кош, без подлежащи увреди на кости и вътрешни органи. Непосредствено след ПТП ищецът е откаран в Центъра за спешна медицинска помощ към МБАЛ „Света Анна“- гр. Варна и след преглед, приет в Клиника по ортопедия и травматология към същата болница. На 03.10.2017г. пострадалият е претърпял оперативна интервенция, при която под интубационна анестезия е извършено открито наместване на фрактурата на таза с вътрешна фиксация, под спинална анестезия е извършено открито наместване на фрактура с вътрешна фиксация на тарзални и метатарзални кости на дясното ходило. Получените от ищеца травматични увреждания са довели до трайно затруднение в движенията на двата долни крайника, като за левия крайник срокът за отпадане на функцията е не по – малко от 7– 8 месеца, а за десния- около 3– 4 месеца. Според назначения експерт, предвид едновременното засягане на кости и от двата долни крайника раздвижването при ищеца е било значително затруднено. Диагностицираните увреждания са пряка последица от травмиращите механизми при описаната обстановка на процесното

произшествие.

При извършения личен преглед на ищеца от вещото лице д-р Д. Г., е констатирано, че към момента той е в добро общо здравословно състояние с остатъчни постравмени ограничения в обема на някои от движенията, с възможност за осъществяване на самостоятелна опора и придвижване, без използване на помощни средства. Затрудненията и ограниченията в обема на движенията в засегнатите области на крайниците се изразяват в забавена и силно накуцваща походка, непълно свиване и разгъване на ходилото, невъзможност за повдигане на пръсти, без да се търси опора, невъзможност за самостоятелно изправяне и клякане. Предвид едновременното засягане на кости и от двата долни крайника затруднения при движението в тези случаи обичайно се наблюдават доста дълго, от порядъка на години.

Според експерта придружаващите заболявания на ищеца – хипертонична болест и захарен диабет, са в добър контрол, без изяви усложнения и при провеждане на поддържащо медикаментозно лечение, при което няма причинна връзка между тях и обичайния възстановителен процес от получените травматични увреждания при ПТП.

За установяване характера и интензитета на претърпените от ищеца болки, страдания и други негативни преживявания пред първоинстанционния съд са ангажирани и гласни доказателства, като са разпитани свидетелите М. Г. и М. Д.- съседи на ищеца. Обстоятелства, които да са свързани с възможност за заинтересованост на свидетелите от изхода на спора по делото не се установяват. Показанията са базирани на лични и непосредствени впечатления, същите са убедителни и не се констатира вътрешни противоречия или противоречие с останалите събрани доказателства, в това число и с мотивационната част на СМЕ относно характерните за травматичните увреждания физическо състояние и страдания на пострадалия индивид следователно няма основание тези показания да не се кредитират от съда.

Въз основа на преценката на събраните гласни доказателства се установява, че в периода на хоспитализация на ищеца непосредствено след настъпване на ПТП, същият е бил в невъзможност да се обслужва сам и се е нуждаел от непрекъснати грижи, като една от дъщерите му се е грижила за него. След изписването му от болничното заведение ищецът се прибрал в

дома си в тежко състояние, отново без възможност за самостоятелно обслужване за елементарни ежедневни нужди, при което грижи на него полагала съпругата му. Б. О. бил на легло повече от година и постоянно се оплаквал от силни болки. След като се изправил на крака започнал постепенно да се движи с патерици, а само с бастун се престашил да върви три – четири години след инцидента. Свидетелите съобщават на съда и за промяна в психо- емоционалното състояние на ищеца- след инцидента той станал много изнервен и раздразнителен. Преди произшествието ищецът шофирал често, включително и на дълги разстояния, като ходел до гр. Димитровград за стока. След произшествието престанал да шофира за много дълго време- поради страх и поради последиците от травмите на краката. Отскоро (към края на 2022г.) се опитвал да шофира отново, но на къси разстояния и предпазливо.

Лимитът на застраховката „Гражданска отговорност“ към 2017г., за неимуществени вреди, с телесно увреждане или смърт, е 2 000 000 лв. при едно пострадало лице и 10 000 000 лв. при две и повече пострадали лица. През 2017г., съгласно официалните данни на НСИ, среднестатистическите показатели за едно лице са както следва: общ годишен доход от 5 586 лв., средногодишен разход – 5 217 лв.

Надлежно установените релевантни факти и обстоятелства за определяне размера на обезщетението, съобразно указанията дадени с ППВС № 4/1968г. по приложението на чл. 52 ЗЗД, в това число възрастта на пострадалия / 56 г. към датата на ПТП/, начинът, по който са получени и вида на уврежданията, проведените оперативни интервенции, с поставяне на метал, фиксиращ костните фрагменти, негативни преживявания от невъзможността да се обслужва сам и да разчита на близките си за елементарни хигиенни нужди за продължителен период от време, отражението на претърпяната психическа травма върху психо- емоционалното му състояние, обосновават извод за физически болки и страдания със съществен интензитет и значителни негативни емоционални преживявания, които ищецът е претърпял, към момента продължава да търпи, но с по- малък интензитет, и ще търпи за в бъдеще, с оглед неблагоприятната прогноза по отношение на отпадане затрудненията и ограниченията в обема на движенията в засегнатите области на крайниците на ищеца, като последица на причинените увреждания.

Първоинстанционният съд е възприел правилно, обсъдил е подробно и е съобразил всички посочени по-горе установени факти и обстоятелства, релевантни за определяне размера на обезщетението, съобразно указанията дадени с ППВС № 4/1968г. по приложението на чл. 52 ЗЗД, в това число общественият критерий за справедливост на дадения етап на социално – икономическото развитие в страната и лимитите на застрахователните обезщетения.

Въз връзка с оплакването в жалбата на застрахователя за неправилно определен размер на обезщетението за неимуществени вреди поради несъобразяването му с каузална съдебна практика, въззивният съд съобрази следното:

По въпроса за релевантността на обезщетенията за неимуществени вреди, присъждани от съдилищата на други увредени лица, в период близък до процесния, но от различни застрахователни събития /деликти/, като критерий за определяне на паричния еквивалент, дължим на ищцата, е даденото разрешение в постановеното, по реда на чл. 290 ГПК, решение № 204/07.11.2016г. по т. д. № 3568/2015г. на ВКС, I т. о. С това решение е прието, че релевантна е обществената оценка за баланс и еквивалентност, която следва да намери отражение при обосноваването, съобразно принципа на чл. 52 ЗЗД, на конкретния размер на обезщетението. Субективната преценка за справедливо определени суми за подобни, причинени в близък период вреди от деликт, следва да има за коректив формираната обща оценка за пропорционалност, защото справедливостта е елемент от правната реалност. Присъдените от състава на съда обезщетения за подобен вид неимуществени вреди от други деликти, настъпили в период близък до процесния, при неидентичност на установените релевантни обстоятелства, не могат да имат самостоятелно значение за формиране на критерия за справедливост и да бъдат отделен фактор за определяне на паричния еквивалент, дължим по конкретното дело. Той следва да отговаря на общественото разбиране за справедливост на съответния етап от развитието на обществото, защото само в този случай обезщетението би било обективно справедливо. Даденото задължително разрешение от ВКС по приложение на материалния закон е пряко относимо към разглеждания правен спор и се възприемат изцяло от настоящия съдебен състав.

В резултат на преглед на цялата публикувана практика на съдилищата в АПИС, по чл. 432 КЗ /2016г./, относима към деликти с подобни увреди, съдебният състав установи, с оглед размерите на присъжданите от съдебните състави обезщетения, че определеният от ВОС по справедливост паричен еквивалент на претърпените от ищеца неимуществени вреди към момента на увреждането, няма основание да се коригира въз основа и на този допълнителен коректив за формирана от практиката обща оценка за пропорционалност в посока на намаление на размера.

Въз основа на изложеното, настоящият въззивен съдебен състав прави и крайния извод, че при определяне по справедливост на паричния еквивалент на неимуществените вреди в размер на сумата 60 000лв. първоинстанционният съд не е допуснал нарушение на чл. 52 ЗЗД. Определеното обезщетение няма основание да се коригира в посока на намаление на размера, тъй като се явява съобразено с основните и допълнителните критерии за формирана от практиката на съдилищата обща оценка за пропорционалност и справедливост по чл. 52 ЗЗД.

Поради съвпадение на правните изводи на двете съдебни инстанции по предмета на спора пред въззивната инстанция, първоинстанционното решение следва да се потвърди в обжалваната част.

На основание чл. 78, ал. 1 ГПК във вр. чл. 38, ал. 2 ЗАДв, по силата на който при осъществена безплатна правна помощ в някоя от хипотезите по чл. 38, ал. 1 ЗАДв, адвокатското възнаграждение се присъжда на процесуалния представител, съгласил се да поеме безплатна защита, на адв. П. Б. от АК–Варна следва да се присъди за осъщественото представителство на ищеца за въззивна инстанция сумата 3 050 лв. Подлежащата на присъждане сума е определена съобразно Наредба № 1/2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, на база материалния интерес по жалбата. В приложения по делото договор за правна защита и съдействие изрично е отбелязано, че адвокатското възнаграждение за процесуално представителство е дължимо при условията на чл. 38 от ЗАДв, като е посочено и конкретно основание от кръга на визираните в чл. 38, ал. 1, т. 1– т. 3 ЗАДв, при които законът допуска осъществяването на безплатна адвокатска защита.

С молба – становище с вх. № 3276/02.05.2023г. процесуалният представител на застрахователя представя доказателства за осъществено от

него плащане по банков път на сумата 30 000 лв. на дата 23.03.2023г., в рамките на изп. дело № 202338950400549, образувано въз основа на издаден изпълнителен лист в полза на ищеца Б. Т. О. срещу ответника „ЗАД „ДаллБогг: Живот и здраве” АД, по влязлата в сила част от обжалваното първоинстанционно решение. Поради факта на плащането се възразява срещу искането за присъждане на адвокатско възнаграждение по чл. 38, ал. 1 от ЗАдв, по съображения, че адвокатът на въззиваемия няма право да му се присъди адвокатско възнаграждение, тъй като клиентът му не е материално затруднен.

Възражението е неоснователно.

Съгласно чл. 78, ал. 1 ГПК ищецът, респ. пълномощника му адв. П. Б. от ВАК има право на разноси за въззивното производство, тъй като последното е проведено по изцяло неоснователна въззивна жалба на „ЗАД „ДаллБогг: Живот и здраве” АД. Трайната и последователна е практиката на ВКС, че за уважаването на искане за присъждане на адвокатско възнаграждение за оказана безплатна адвокатска помощ и съдействие на основание чл. 38, ал. 1, т. 2 от ЗАдв е достатъчно да е представен договор за правна защита и съдействие, сключен между страна в процеса и адвокат-пълномощник, в който да е записано изрично, че адвокатът ще оказва безплатна правна помощ и съдействие на страна по делото—физическо лице, което се намира в затруднено материално положение, както и да е направено искане за присъждането на такова възнаграждение. Основанието за ангажиране отговорността на насрещната страна за разноси за адвокатско възнаграждение е в хипотезите, когато същата тази страна отговаря за разноси въобще в зависимост от изхода на делото. Съдът няма задължение по закон да проверява дали страната е материално затруднена, за да може да уговаря с адвоката пълномощник на същата безплатна адвокатска правна помощ и съдействие по чл. 38, ал. 1, т. 2 от ЗАдв, доколкото се касае за вътрешни отношения между представител и представляван. Логиката на законодателната уредба за отговорността на страната за разноси за осъществена безплатна адвокатска правна помощ и съдействие по чл. 38, ал. 1 от ЗА е в посока, че страната, когато е отговорна за разноските в производството, винаги следва да бъде осъдена да заплати и разноските за упълномощен от насрещната страна адвокат, независимо дали е осъществил безплатна адвокатска помощ или страната, която го упълномощава, е

заплатила предварително адвокатския хонорар. И в двата случая загубилата делото страна, в случая страна, подала неоснователна въззивна жалба, дължи разноски като адвокатско възнаграждение за осъществено процесуално представително и защита от адвокат на другата страна.

Отделно от това, съдебният състав намира за необходимо да посочи, че доколкото плащането на част от дължимото застрахователно обезщетение е извършено на 23.03.2023г., след като на адвоката вече е възложено осъществяването на безплатна правна помощ, на основание чл. 38, ал. 1, т. 2 от Закона за адвокатурата, и той е подал отговор на въззивната жалба, то това плащане се явява ирелевантно, дори и съдът за имаше задължение да преценява наличието на предпоставки по чл. 38, ал. 1 от ЗАдв при възлагане на безплатна правна помощ на материално затруднени лица на това основание.

Воден от горното, ВнАпС, III- ти състав,

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 59/09.02.2023г., постановено по т.д. № 1043/2020г. по описа на Варненски окръжен съд, в обжалваната част, с която **„ЗАД ДАЛЛБОГГ: ЖИВОТ И ЗДРАВЕ“ АД** – гр. София е осъдено да заплати на **Б. Т. О.** от гр. Добрич, горницата над 30 000 лв. до 60 000лв., представляваща обезщетение за неимуществени вреди, претърпени в резултат на ПТП на 29.09.2017 г., настъпило на главен път II-29– Добрич –Варна, в посока гр. Варна, при сблъсък между управлявания от ищеца микробус „Мерцедес Спринтер“ с рег. № ТХ 7465 АМ и навлезлия в насрещното за него платно л.а. „Пежо 406“ с ДК № ТХ 5561 ХА, управляван от М. Т. М., застрахован в ответното дружество по риска „Гражданска отговорност на автомобилистите“ с полица № BG/3030117000578081/17.02.2017г., ведно със законна лихва, считано от 26.01.2018г. до окончателното изплащане на задължението, на основание чл. 432 от КЗ и чл. 86, ал. 1 от ЗЗД.

В останалата част решението на ВОС не е обжалвано и е влязло в сила.

ОСЪЖДА „ЗАСТРАХОВАТЕЛНО АКЦИОНЕРНО ДРУЖЕСТВО „ДАЛЛ БОГ ЖИВОТ И ЗДРАВЕ“ АД, ЕИК 200299615, със седалище и адрес на управление: гр. София, р-н „Изгрев“, ж.к. „Д.бад“, бул. „Г. М.

Димитров“ № 1, представлявано от изпълнителните директори Б. Г.И. и Р. В. М.ов, да заплати на **адв. П. С. Б.** от Адвокатска колегия – гр. Варна, с личен № 1000110390, сумата 3050лв. (три хиляди и петдесет лева), представляваща адвокатско възнаграждение за процесуално представителство на Б. Т. О. за въззивна инстанция, на основание чл. 38, ал. 2 във вр. чл. 38, ал. 1, т. 2 от ЗАДв.

Решението на въззивния съд подлежи на касационно обжалване пред Върховния касационен съд, при условията на чл. 280 ГПК, в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____